vende og Sidst ere komne til subsidiært at slutte os til det Ændringsforslag, som senere er stillet under Nr. 3 er det — tør jeg sige — et nyt Bevis paa den mageløse Føielighed, som dette Mindretal har været besjælet af. Jeg er overbevist om, at denne føielige og forsonlige Stilling ikke lidet vil bidrage til at gjøre et godt Indtryk her paa Thinget og føre til, at man behandler dem, jeg har tilladt mig at tage i Forsvar, paa en human og billig Maade. Det vil let ses, at dette senere stillede Ændringsforslag efter min Opfattelse er mindre gunstigt for Privilegiehaverne end det for af mig omtalte; thi det siger, at om 10 Aar høre Privilegierne under alle Omstændigheder op. Der kan være dem blandt Privilegiehaverne — der er adskillige unge Eiere af Stiftstidender — som ingenlunde ville føle sig tilfredse hermed, men hvad der for mit Vedkommende dog har gjort, at jeg har kunnet — in omni eventu, som vi Jurister sige — gaa ind derpaa, er, at det har noget vist Henskigsmæssigt ved sig, at man saaledes paa een Gang kan træffe en anden Ordning for alle Stiftstidendernes Vedkommende, medens man efter det oprindelige Ændringsforslag kun kunde gjøre det successivt, og kun efterhaanden som Privilegierne ophørte. Jeg skal derfor paa Mindretallets Vegne principalt holde paa vort Ændringsforslag under Nr. 2. Hvis Thinget til min store Beklagelse ikke skulde holde med os deri, ty vi som den sidste Udvei til det Forslag af Udvalgets Flertal, som vi subsidiært have deltaget i at stille. At jeg, efter hvad jeg har udtalt, kan skjænke det af Indenrigsministeren stillede Ændringsforslag, der vil udstrække Privilegiernes Varighed til 15 Aar, mit Bifald, behøver jeg vist ikke nærmere at udvikle.

Th. Nielsen: Det forholder sig meget rigtig, som den ærede Ordfører har sagt, at han hører til Mæglingsmændene i Udvalget, og, da vi nu have hørt det ærede Medlem fra Odense (Koch), der hører til den ene Side, maa jeg vel ogsaa udtale et Par Ord fra den anden Side eller nærmest fra Flertallets Standpunkt. Som det maaske vil erindres, udtalte jeg ved 1ste Behandling, at jeg helst ønskede en almindelig Statstidende. Vi ere jo komne til at afvige noget derfra, idet vi i Grunden ere komne bort fra lægge de Forslag, der vare til Forhandling. De nuværende Forslagsstillere have ikke anset det for det Væsentligste og Vigtigste, at der blev givet en Afgift til Statskassen. Dette have vi sat som det Underordnede, hvorimod Flertallet har lagt særlig Vægt paa, at Bekjendtgjørelserne overhovedet kunne blive læste, og har ment, at andre mere eller mindre berettigede Hensyn burde underordnes dette. Jeg har kunnet gaa ind paa, at „Berlingske Tidende" stilles som det Principale og at der kun kommer en Statstidende, dersom der ikke naas en Overenskomst med „Berlingske Tidende", fordi dette Blad med sine gamle Privilegier fra 1827 og i hele den Forlid, det har, til enhver Tid har vidst at iagttage en temmelig upartisk Holdning. Derimod kan jeg paa ingen Maade være med til at sætte Bekjendtgjørelserne til Auktion til den Høistbydende; thi dette kunde føre til, at et Partiblad blev den Høistbydende og derved kom til at indpøde sine Meninger paa en mindre sund Maade. Men jeg skal nu vende mig til det egentlige Stridsemne — om det første Punkt er der jo naaet et Slags Overenskomst —, og dette Stridsemne er jo Stiftstidenderne. Den ærede sidste Taler vilde vel, saavidt jeg opfattede ham, ikke paastaa, at Stiftstidenderne havde en egentlig juridisk Ret til at beholde deres Privilegier (Koch: Jo!). Naa, var det Meningen, at de skulle have en juridisk Ret, saa har jeg misforstaaet det ærede Medlem; men det forekommer mig da, at han har været meget uheldig med sine egne Forslag; thi have de en juridisk Ret, saa finder jeg, at Ændringsforslaget under Nr. 2 gjør et temmelig stærkt Indgreb deri. Men til Støtte for, at de ikke have nogen juridisk Ret, skal jeg, da jeg ikke selv er Jurist, paaberaabe mig andre Jurister, som, med al Agtelse for det ærede Medlem, dog maaske turde have ligesaa megen Vægt som han. Det ærede Medlem vilde ikke tillægge Ordene „indtil videre" nogen Betydning; men jeg skal minde ham om, hvorledes de ere komne ind. I 1864, da Privilegiehaverne søgte Privilegierne